

John Stott – Basic Christianity
(Základ křesťanství)

ISBN-10: 0-8308-3403-6

Stručné výpisky

OBSAH

Část první – osoba Ježíš Krista

1. Správný přístup.....	3
1.1 Bůh jednal.....	3
1.2 Reakce lidí.....	3
2. Co Kristus tvrdil sám o sobě.....	3
2.1 Kristus zaměřoval své učení sám na sebe.....	3
2.2 Ježíšova přímá tvrzení o sobě samém.....	3
2.3 Ježíšova nepřímá tvrzení o sobě samém.....	3
2.4 Jeho tvrzení v podobě dramatu.....	4
3. Kristova povaha.....	5
3.1 Co si o své bezhříšnosti myslel sám Kristus.....	4
3.2 Co o Kristově bezhříšnosti říkali jeho přátelé.....	5
3.3 Co o Kristově bezhříšnosti uznali jeho nepřátelé.....	5
3.4 Co můžeme vidět my sami.....	5
4. Vzkříšení Krista.....	5
4.1 Tělo zmizelo.....	5
4.2 Šaty v hrobě zůstaly nedotčené.....	6
4.3 Pán byl viděn.....	6
4.4 Vzkříšení Pána učedníky zcela změnilo.....	6

Část druhá – naše vlastní potřeby

5. Skutečnost a podstata hříchu.....	7
6. Důsledky hříchu.....	7

Část třetí – Kristovo dílo

7. Smrt Krista.....	7
7.1 Ústřední postavení kříže.....	7
8. Spasení v Kristu.....	7
8.1 Duch Krista.....	7
8.2 Církev Krista.....	8

Část čtvrtá – naše reakce

9. Jak si spočítat náklady.....	9
9.1 Výzva k následování Krista.....	9
9.2 Výzva svědčit o Kristu.....	9
10. Jak dospět k rozhodnutí.....	9
11. Jak být křesťanem.....	9
11.1 Výsady křesťana.....	10
11.2 Odpovědnosti křesťana.....	10

Předmluva

Pokud Ježíš nebyl Bůh v těle, křesťanství selhalo. Zbyde nám pouze další náboženství s některými pěknými myšlenkami a vznešenou etikou; ale jeho unikátní odlišnost vezme za své.

Část první – osoba Ježíš Krista

1. Správný přístup

1.1 Bůh jednal

Křesťanství je náboženství spasení. V nekřesťanských náboženstvích není nic srovnatelného s tímto poselstvím: Bůh miloval ztracené hříšníky, přišel za nimi a zemřel za ně.

1.2 Reakce lidí

2. Co Kristus tvrdil sám o sobě

Pokud z křesťanství odebereme Krista, moc nám nezbyde. Kristus je jeho naprosto ústředním bodem, centrem kružnice; vše ostatní je jen obvod takové kružnice.

Zásadní otázka je : Kdo je Kristus?

Prozkoumáme trojí doklady:

- Co tvrdil on sám o sobě
- Jaké vlastnosti projevoval
- Jeho vzkříšení ze smrti

Co tedy Kristus tvrdil sám o sobě? Podívejme se na čtyři základní druhy tvrzení.

2.1 Kristus zaměřoval své učení sám na sebe

Ježíš neustále mluvil sám o sobě.

Jiní učitelé sami sebe potlačovali, on sám sebe prosazoval.

Jiní učitelé říkali: „Toto je pravda.“ – Ježíš říkal: „Já jsem pravda, následujte mě.“

Další jeho výroky: „Já jsem chléb života.“ „Já jsem světlo světa.“ „Já jsem vzkříšení a život.“ „Já vám dám odpočinutí.“ (Jan 6:35; 8:12; 11:25-26; Mat 11:28-29)

Lidé mají věřit v Boha, ale Ježíš na lidi apeloval, aby věřili v něj. (Jan 6:29; 3:36; 8:24; 16:8-9)

Ježíš byl natolik přesvědčen o své ústřední úloze v Božím plánu, že předem oznámil, že pošle Utěšitele, Svatého Ducha, který zaujme jeho místo, až on se vrátí do nebe.

Utěšitel (ř. *parakletos*) je právní termín, který znamená „právní zástupce“, „obhájce“. Úlohou Svatého Ducha tedy bude obhajovat Ježíšovu kauzu před celým světem. (Jan 15:26; 16:14)

Nejzvláštnějším rysem celého tohoto učení zaměřeného na sebe sama je skutečnost, že bylo prosazováno tím, kdo trval na pokoře u druhých. Nepraktikoval tedy sám, co kázal?

2.2 Ježíšova přímá tvrzení o sobě samém

Ježíš nebyl žádným dalším milníkem či ukazatelem, ale on sám byl konečným cílem, k němuž všechny ukazatele vedly. (Mk 1:15; 14:61-62; 8:27-29; Lk 10:23-24; Mat 13:16-17)

Ježíš neustále mluvil o blízkém spojení s Bohem coby svým Otcem. (Jan 5:17; 10:30; 14:10, 11; Mat 11:27)

Marii z Magdaly řekl: „Vystupuji k svému Otci a vašemu Otci.“ Bylo by pro něj však nemyslitelné, aby řekl: „Vystupuji k *našemu* Otci.“

Podle farizeů se Ježíš „činil Božím synem“ (Jan 19:7)

Ježíš se natolik ztotožňoval s Bohem, že pro něj bylo přirozené, když svým následovníkům dával na stejnou rovinu jejich vztah k sobě samému a jejich vztah k Bohu:

- znát Ježíše znamenalo znát Boha;
- vidět Ježíše bylo vidět Boha;
- věřit v Ježíše bylo věřit v Boha;
- přijímat Ježíše bylo přijímat Boha;
- nenávidět Ježíše bylo nenávidět Boha;
- ctít Ježíš bylo ctít Boha.

(Jan 8:19; 14:7; 12:45; 14:9; 12:44; 14:1; Mk 9:37; Jan 15:23; 5:23)

Další tvrzení: „Dříve než byl Abraham, já jsem.“ „Já jsem“ je titul, kterým se Bůh JHVH (Jahve, Jehova) zjevil Mojžíšovi v hořícím keři. Ježíš zde na sebe uplatnil božský titul „Jsem, kdo jsem.“

2.3 Ježíšova nepřímá tvrzení o sobě samém

2.3.1 Nepřímá tvrzení, že odpouští hříchy (Mk 2:1-12; Lk 7:36-50)

Přihlížející se divili: „Kdo to je? Jaké je to rouhání? Kdo může odpouštět hříchy, leda Bůh?“ Své otázky si kladli zcela správně. My si navzájem můžeme odpouštět hříchy, jichž se proti sobě dopouštíme. Hříchy, jichž se dopustíme proti Bohu, nám však může odpustit jedině sám Bůh.

2.3.2 Nepřímá tvrzení, že dává život

Ježíšova tvrzení o sobě samém: „chléb života“, „život“, „vzkříšení a život“, „živá voda“, „Syn dává život, komu chce“ (Jan 6:35; 14:6; 11:25; 15:4-5; 4:10-15; Mk 10:17, 21; Jan 10:28; 17:2; 5:21)

2.3.3 Nepřímá tvrzení, že vyučuje pravdu

Viz: Mk 6:3; Jan 7:15, 46; Lk 4:32; Mat 7:28-29

Pisatelé při vyučování vždy citovali nějakou autoritu. Proroci mluvili s autoritou od Boha. Ale Ježíš si osoboval svou vlastní autoritu. Neříkal: „Tak říká Pán.“ Ale: „Amen, amen, já vám pravím.“

2.3.4 Nepřímá tvrzení, že bude soudit svět

Jedná se patrně o jeho nejprapodivnější tvrzení. Z jeho několika podobenství vyplývá, že Ježíš se vrátí při skonání světa, přičemž závěrečné účtování bude odloženo až do jeho návratu. Všechny národy budou shromážděny před něj. Ježíš bude sedět na trůnu a bude mu od Otce svěřen soud. (Jan 5:22, 28-29; Mat 25:31-46; Jan 12:47-48; Mat 10:32-33; 7:23)

Představte si, že by dnes nějaký kazatel oslovil své posluchače těmito slovy: „Poslouchejte pozorně má slova. Váš věčný úděl je na tom závislý. Na konci světa se vrátím, abych vás soudil, a váš úděl bude zpečetěn podle vaší poslušnosti vůči mě.“ Takový kazatel by jistě dlouho nemohl unikat pozornosti psychiatrů a policie.

2.4 Jeho tvrzení v podobě dramát

Budeme mluvit především o jeho zázracích, což jsou vlastně tvrzení v podobě dramát.

- **Jan, 2. kapitola - proměnění vody ve víno:**
Voda tam byla pro židovské očišťování. Voda znamenala staré náboženství, víno znamenalo náboženství Ježíšovo. Změna vody ve víno dramaticky ukázala, že zákon bude nahrazen evangeliem.
- **Nasycení zástupů („Já jsem chléb života“):**
Dobře ukazuje, že Ježíš je schopen uspokojit hlad lidského srdce.
- **Uzdravení slepých („Já jsem světlo světa“):**
Pokud Ježíš dokáže vracet zrak slepým, jistě dokáže otevřít oči lidí, aby poznali Boha.
- **Vzkříšení mrtvých („Já jsem vzkříšení a život“):**
Vzkříšení Lazara: Život těla symbolizoval život duše. Ježíš dokáže být životem věřícího během jeho života a dokáže být vzkříšením po jeho smrti.

Všechny tyto zázraky jsou tedy zároveň podobenstvími: Lidé jsou duchovně hladoví, slepí a mrtví a pouze Ježíš dokáže uspokojit jejich hlad, vrátit jim zrak a vzkřísit je k novému životu.

Závěr

Na Ježíši je jistá „megalomanie“, která nás nenechá v klidu. U běžného člověka by jeho tvrzení byla považována za egoismus nebo za známky velikášství.

Žádným běžným způsobem nelze vysvětlit rozpor mezi jeho hloubkou, vyrovnaným chováním a moudrostí jeho morálního vyučování a mezi jeho nespoutaným velikášstvím, které lze vysvětlit jen dvěma způsoby: Buď je Ježíš naprostý šílenec, anebo je to Bůh.

3. Kristova povaha

Ve srovnání s jinými historickými postavami stojí Ježíš ve zcela speciální kategorii, kde je jenom on sám.

Pokud řekneme, že Ježíš byl největší člověk, který kdy žil, nemůže nás takové označení ani zdaleka uspokojit. Na Ježíše totiž nelze použít žádný výstižný superlativ, žádné „NEJ“.

„Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, pouze samotný Bůh.“ A to přesně vidíme u Ježíše. On není lepší než ostatní, ani není nejlepší ze všech. On je prostě dobrý. dobrý tak, že projevuje absolutní dobrotu Boha.

Dále se podíváme na čtyři doklady Kristovy bezhříšnosti.

3.1 Co si o své bezhříšnosti myslel sám Kristus

Ježíš několikrát řekl zcela přímo, že je naprosto bez jakéhokoli hříchu. „Vždy činím, co je mu (Bohu) potěšením.“ Přitom se tím ale nechlubil. Mluvil přirozeně, bez chvástání, ale také bez falešné skromnosti a bez jakékoli přetvářky.

3.1.1 Ve svém vyučování se sám kladl do speciální kategorie, kde je jen on sám

- Všichni ostatní lidé byli ztraceni jako ovce a on je přišel zachránit jako jejich pastýř.
- Všichni ostatní lidé byli nemocní a on je přišel uzdravit jako jejich lékař.
- Všichni ostatní lidé byli v temnotě hříchu a nevědomosti a on přišel jako světlo světa.
- Všichni ostatní lidé byli hříšníci a on přišel jako jejich spasitel, který prolije svou krev na odpuštění jejich hříchů.
- Všichni ostatní lidé byli hladoví a on přišel jako chléb života.
- Všichni ostatní lidé byli žízniví a on přišel jako živá voda.
- Všichni ostatní lidé byli mrtví ve svých přestupcích a hříších a on přišel jako jejich život nyní a pro jejich vzkříšení později.

Dozvídáme se o tom, jak byl Ježíš pokoušen, ale nic o jeho hříchu. Ježíš nikdy nevyznává své hříchy, nikdy nežádá o odpuštění – přestože tomu učí své následovníky! Nikdy nedává najevo, že by si uvědomoval své sebemenší selhání. Nikdy nemá pocit viny ani pocit odcizení od Boha.

3.1.2 Čistota, které si je Ježíš plně vědom, je naprosto odlišná od toho, co kdy zakusili všichni jiní světcí

Čím více se křesťan přibližuje k Bohu, tím více si je vědom své hříšnosti. V tomto ohledu je jako vědec. Čím více se vědec dozvídá, tím více zkoumání je stále ještě před ním. Čím více křesťan roste v napodobování Krista, tím více si je vědom toho, jak daleko má ještě ke Kristu.

Všichni svatí i světcí pociťovali, jak byli nečistí a hříšní.

Naproti tomu Ježíš nikdy nic takového nepociťoval, ani o tom nikdy nemluvil, a to proto, že žil naprosto bez hříchu.

3.2 Co o Kristově bezhříšnosti říkali jeho přátelé

Proč můžeme jejich svědectví důvěřovat:

1. Žili s Ježíšem v úzkém kontaktu přibližně tři roky.

Učedníci si někdy šli navzájem na nervy, hádali se. Když se lidé důvěrně poznají, odhalí se i jejich záporné stránky. U Ježíše se ale nikdy nic takového neprojevovalo.

2. Učedníci byli Židé odchovaní zákonem, který je vedl k jasnému vědomí své vlastní hříšnosti.

Vzhledem k tomu by jen stěží někomu přiřadili bezhříšnost jen na základě nepodloženého pocitu nebo nějak nahodile.

3. Svědectví apoštolů o bezhříšnosti Ježíše je věrohodnější tím, že je nepřímé.

Nikde nečteme nějaké svědectví o Ježíšově bezhříšnosti jako hlavní téma pisatele Nového zákona. Pisatelé se totiž nikde nesnaží dokazovat, že Ježíš byl bez hříchu, ale tento fakt uvádějí pouze mimochodem.

Petr nejdříve popisuje Ježíše jakožto „beránka bez vady a poskvrný“ (1 Pe 1:19) a později dodává, že „On se nikdy nedopustil hříchu, v jeho ústech neměla místo lest.“ (1 Pe 2:22). V 1. Jana 1:8 je ukázáno, že všichni jsme hříšníci. „Když ale své hříchy vyznáváme, Bůh je věrný a spravedlivý - odpustí nám naše hříchy a očistí nás od každé nepravosti.“ „Řekneme-li, že jsme nehřešili, děláme z něj lháře a jeho slovo v nás není.“ (1. Jana 1:9, 10) Ale později Jan dodává, „že on se ukázal, aby naše hříchy sňal, a v něm žádný hřích není.“ (1 Jana 3:5)

Srov. 2. Kor 5:21; Heb 7:26; 4:15.

Ano, Ježíš „byl pokoušen stejně jako my“, „ale bez hříchu“.

3.3 Co o Kristově bezhříšnosti uznali jeho nepřátelé

Jeho nepřátelé jistě nebyli ovlivněni žádnou předpojatostí.

Nepřátelé Ježíše obviňovali:

1. Z rouhání (Marek 2:1-3:6)
2. Ze spolčování s hříšníky
3. Z lehkovážného přístupu k náboženství (podle nich byl „žrout a pijan“)
4. Z porušování sabatu

Ani jedno z těchto obvinění nestálo na pevném základě, a proto si proti němu nakonec museli opatřit falešné svědky. Ale ani jejich svědectví nebylo navzájem v souladu. Ježíš byl neustále prohlašován za spravedlivého. Pilát uvedl, že je „neviný od krve tohoto člověka“. Herod na něm nedokázal shledat vinu. Jidáš nakonec chtěl vrátit 30 kousků stříbra, protože věděl, že „zradil nevinnou krev“. Hříšník kající se na kříži vedle Ježíše vyznal: „Tento člověk neučinil nic špatného.“ A setník, který viděl Ježíše umírat, zvolal: „Tento člověk byl jistě neviný!“ (Mat 27:24; Lk 23:15; Mat 27:3-4; Lk 23:41, 47)

3.4 Co můžeme vidět my sami

Kromě již uvedených skutečností můžeme uvažovat o jednom zvláštním paradoxu.

Je paradoxní, jak se Ježíš při svém učení neustále zaměřoval sám na sebe a mluvil sám o sobě, ale chováním se na sebe vůbec nezaměřoval. V myšlenkách se stavěl na první místo, ale v činech na poslední. Dával najevo, jak vysoce si cení své vlastní hodnoty, ale zároveň položil tu největší oběť. Věděl, že je Pánem všech, ale stal se služebníkem všech. Věděl, že bude soudit svět, ale myl apoštolům nohy.

4. Vzkříšení Krista

Vzkříšení samo o sobě není základem pro božství Krista, ale je s ním spíše v souladu. Nadpřirozená osoba by měla na svět přijít a ze světa odejít nadpřirozeným způsobem.

Jeho narození bylo přirozené, ale početí nadpřirozené. Jeho smrt byla přirozená, ale vzkříšení nadpřirozené. Jeho zázračné početí a vzkříšení opět samy o sobě nedokazují jeho božství, ale jsou s ním v souladu.

4.1 Tělo zmizelo

Proberme si zde námitky odpůrců vzkříšení.

4.1.1 Ženy údajně šly k nesprávnému hrobu

Byla tma, byly plno smutku a proto se údajně mohly snadno dopustit chyby.

- Podle Mat 28:1 to bylo na začátku svítání, podle Marka již slunce vyšlo.

- Tyto ženy nebyly pošetilé. Nejméně dvě viděly, kam Josef a Nikodemus kladli tělo, protože stály či seděly naproti.
- Tyto ženy sem šly za konkrétním účelem – pomazat tělo, přesně věděly co dělají.

4.1.2 Ježíš údajně pouze omdlel

A pak měl v hrobu ožít.

- Jeden z vojáků probodl Ježíšovi bok a “vyšla krev a voda”. U živého člověka by vytékala pouze krev, ale nikoli voda.

4.1.3 Tělo údajně odnesli zloději

- Není pro to žádný podklad.
- Není vysvětleno, jak podvedli římskou stráž.
- Není vysvětleno, proč odnesli tělo, ale v hrobu nechali Ježíšovy oděvy, a to v netknutém stavu.
- Nejsou vysvětleny žádné jejich motivy.

4.1.4 Tělo údajně odnesli sami učedníci

Učedníci pak zvěstovali vzkříšení Pána po celém tehdejší světě. Byli připraveni za toto poselství jít do vězení, nechat se bičovat a dokonce i zemřít. Podstoupili by to vše, pokud by věděli, že tělo sami odnesli?

4.1.5 Tělo údajně odnesli a uschovali římské autority

Jistě pro to měli dobrý motiv. Ale proti této teorii je řada důkazů:

- Křesťanství se velmi rychle šířilo a autority mohly udělat něco zcela zřejmého: Mohly předložit Ježíšovo tělo a uveřejnit vysvětlení o tom, co udělaly. Zůstaly však zticha a uchýlily se k násilí. Stačilo ukázat Ježíšovo tělo, a nové hnutí by tím zaniklo. Římané je neměli, a proto je nemohli ukázat.

4.2 Šaty v hrobě zůstaly nedotčené

Dle biblické popisu zůstaly šaty v hrobě v naprosto nedotčeném stavu. Přibližně jako když housenka opustí svou kuklu. Šaty zůstaly ve stavu, jako když se tělo „vypařilo”. Přitom je třeba si uvědomit, že tělo bylo nabalzamováno směsí olejů a bylin o celkové hmotnosti cca 45 kg.

4.3 Pán byl viděn

K dispozici je deset různých svědectví o vzkříšeném Pánu Ježíši, včetně cca 500 učedníků, kteří jej viděli najednou (1.Kor 15:1n)

Jsou možná jen tři vysvětlení: byly to výmysly, halucinace anebo to byla pravda

4.3.1 Byly to „výmysly”

Celý popis vůbec nezní jako běžné výmysly:

- Běh k hrobu
- Pochybnosti apoštolů
- Prvními svědky vzkříšení jsou ženy (svědectví žen se v té době nepřijímalo)

4.3.2 Byly to „halucinace”

Halucinace to mohly být v případě emocionální Marie Magdalény. Ale co horkokrevný Petr a pochybující Tomáš?

4.3.3 Byla to pravda – vzkříšení Pána učedníky zcela změnilo

Petr

Před vzkříšením je bojácný, zapře Pána.

Po vzkříšení je silný, nebojácný zastánce Pána. Je to jiný, nový člověk.

Jakub

Do vzkříšení ve svého nevlastního bratra nevěřil, ale po vzkříšení je jeho následovníkem spolu se svými dalšími bratry. Jeho pochybnosti se změnily ve víru.

Změnu o Letnicích jistě částečně způsobil Svatý Duch, ale je třeba si uvědomit, že Svatý Duch byl poslán právě až po vzkříšení Pána Ježíše.

5. Skutečnost a podstata hříchu

Hlubší rozbor deseti přikázání

6. Důsledky hříchu

- Odcizení od Boha
- Člověk se stává zajatcem sama sebe
- Konflikty s druhými

7. Smrt Krista

Prostřednictvím Ježíš Krista, našeho Spasitele:

1. můžeme být vyvedeni z vyhnanství a být usmířeni s Bohem;
2. můžeme se znovu narodit, obdržet novou podstatu a být osvobozeni z našeho morálního otroctví;
3. místo někdejšího nesouladu přichází společenství lásky;

1. aspekt je možný díky Kristovu utrpení a smrti
2. aspekt je možný díky daru jeho Ducha
3. aspekt je možný budováním jeho církve

7.1 Ústřední postavení kříže

V porovnání s celou Ježíšovou službou věnují pisatelé evangelíí poslednímu týdnu Ježíšova života a jeho posledním hodinám neporovnatelně více prostoru:

Matouš: 2/5

Marek: 3/5

Lukáš: 1/3

Jan: téměř 1/2

Nejvýraznější je to tedy u Janova evangelia

7.1.1 Kristus zemřel jako náš příklad

1 Pe 2:18-25 Slovo „příklad“ doslova znamená šablonu, kterou žák používal, když se učil psát písmena. Písmeno za písmenem obkresloval podle takového vzoru či šablony. Stejně máme i my následovat Ježíšův příklad.

7.1.2 Kristus zemřel, aby nesl naše hříchy

Trest za naše hříchy nesl na svém těle.

Když umíral, citoval Žalm 22: „Můj Bože, proč jsi mě opustil?“ Citoval tento verš stejně jako citoval mnohé jiné, protože on sám jej naplnil. Místo nás nesl na svém těle trest oddělenosti od Boha – trest, který si za své hříchy zasluhujeme my sami.

Bůh v Kristu usmířil svět sám se sebou.

Pán Ježíš to udělal „jednou pro vždy“. Tento skutek nemůže být:

- opakován
- nijak vylepšen
- nic k němu nelze ani netřeba dodávat

Co z toho vyplývá pro nás? Žádné náboženské obřady, ani dobré skutky nám nemohou vydobýt Boží odpuštění. Přesto mnozí tomuto přeludu podlehlí. Pak pochopitelně není žádný rozdíl mezi křesťanstvím a jakýmkoli jiným náboženstvím, které říká že „Bůh pomáhá těm, kdo si sami pomáhají“.

Ježíš ale zemřel za naše hříchy, aby odčinil naše hříchy, protože my sami je nikdy a nijak odčinit nemůžeme. Pokud bychom to dokázali, byla by jeho smrt zbytečná. Tvrdit, že si Boží přízeň můžeme zasloužit svým vlastním úsilím, je urážka vůči Ježíši Kristu. Říkáme tím Ježíšovi, že to zvládneme bez něj. Máme uzdravení skrze jeho rány, život skrze jeho smrt, odpuštění skrze jeho bolest a spasení skrze jeho utrpení.

8. Spasení v Kristu

Je chybou tvrdit, že spasení je synonymem k odpuštění. Božím plánem je nejprve nás smířit se sebou samým a pak nás postupně osvobodit od naší sebestřednosti a přivést nás do souladu s našimi bližními. Odpuštění a smíření je možné jen díky Kristově smrti, ale pouze díky jeho Duchu můžeme být osvobozeni od zaměřeni na sebe sama a pouze v jeho církvi můžeme být sjednoceni ve společenství lásky.

8.1 Duch Krista

Naše hříchy jsou symptomy vnitřní mravní choroby. Podle Ježíše lze kvalitu stromu zjistit na základě jeho ovoce. Pokud uzdravíme strom, bude i jeho ovoce dobré. Ale je možné změnit lidskou podstatu? Podle 2 Kor 5:17 „je-li kdo v Kristu, je nové stvoření“.

Tato obrovská vnitřní přeměna je dílo Svatého Ducha. Nové zrození je „shora“. Narodit se znovu znamená „narodit se z Ducha“.

Jan 16:7 „Říkám vám ale pravdu: Je pro vás lepší, abych odešel. Když neodejdu, nepřijde k vám Utěšitel; když ale odejdu, pošlu ho k vám.“

Jan 14:17 „totiž Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijmout, neboť ho nevidí a nezná. Vy ho však znáte, neboť žije u vás a bude ve vás.“

Nové vlastnosti a chování se u učedníků plně projeví až tehdy, když se v jejich osobnosti projevil Svatý Duch a změnil je zevnitř.

„Budte naplněni Duchem“ je příkaz pro všechny křesťany. Pokud v nás nepřebývá Svatý Duch, nejsme vůbec křesťany.

Řím 8:9 „Kdo nemá Kristova Ducha, ten není jeho.“

Čím více popíráme tělo a posloucháme Ducha, tím více a rychleji všechny odporné skutky těla zmizí a jejich místo zaujme ovoce Ducha.

Duchem Krista můžeme být přeměněni do obrazu Krista.

Jestliže Duch Kristův může ve mně žít, pak mohu žít Kristův život. To je tajemství křesťanské svatosti. Není to v tom, že se budeme snažit žít jako Ježíš, ale že Ježíš sám skrze svého Ducha přijde a bude žít v nás. Mít jej jako svůj příklad nestačí; potřebujeme jej jako svého Spasitele.

- Trest za naše hříchy nám může být odpuštěn skrze jeho smírnou oběť.
- Síla našich hříchů může pak být zlomena skrze přebývání jeho Ducha.

8.2 Církev Krista

Božím plánem je:

- smířit nás se sebou
- smířit nás i se všemi dalšími lidmi

Proto nelze žít jako křesťan v izolaci od ostatních křesťanů, ale je důležité být částí Kristovy církve.

9. Jak si spočítat náklady

Saul, který se stal apoštolem Pavlem, se ptal: „Co mám dělat, Pane?“

Žalářník ve Filipech se ptal: „Co mám dělat, abych byl zachráněn?“

My si musíme klást podobné otázky.

Ježíš nikdy nezakrýval, že jeho následování:

- lidem mnoho nabízí
- ale také od nich něco požaduje

Ježíš nikdy nesnížil své standardy, ani neměnil podmínky, aby se to pro lidi stalo „příjemnějším“. Od svých následovníků vyžaduje plné nasazení. Nic menšího. (Marek 8:34-38)

9.1 Výzva k následování Krista

1. Musíme se *zříci hříchu*. – Pokud Ježíš poukáže na něco jako na nepřijatelné, vzdej se toho. (určitá zábava, literatura, pýcha, postoje, atd.) Někdy to zahrnuje provést odškodnění vůči určitým lidem. Příkladem je Zacheus, výběrčí daní, který vrátil lidem peníze, které od nich vybral navíc.
2. Musíme se *zříci sebe sama*. – Znamená to odevzdat Kristu právo nad naším životem. Znamená to *popřít* sám sebe. Znamená to říkat NE sobě a říkat ANO Kristu.

Příklady oblastí života, kde máme následovat Krista: Rodina, zaměstnání, vztahy se sousedy (máme být tvůrci pokoje)

9.2 Výzva svědčit o Kristu

O Kristu svědčíme:

- svým křtem
- svým životem - a to ve všech oblastech. Naše skutky přitom vždy mluví hlasitěji než slova. Máme být všude známí jako následovníci Krista.

9.2.1 Proč svědčit o Kristu

- Kvůli sobě – posiluje to naši víru
- Kvůli druhým – můžeme jim pomoci k záchraně

10. Jak dospět k rozhodnutí

Co nás samo o sobě neučiní křesťany:

- víra v Kristovo božství a v to, že je Syn Boží
- víra v to, že přišel, aby zemřel jako Spasitel
- víra, že jsme hříšníci a že potřebujeme Spasitele

Proč ne? Intelektuální přesvědčení nestačí. Musíme dospět k rozhodné důvěře, které musí odpovídat naše skutky. Musíme to cítit následovně:

„Pán je *můj* pastýř, nebudu mít nedostatek.“ „Pán je *mé* světlo a *má* záchrana.“

Ježíš stojí u dveří, kepe na ně a přitom čeká. Do dveří netlačí, naproráží je. Mluví, ale nekřičí. Čeká, až mu otevřeme. Je to o to pozoruhodnější, když si uvědomíme, že onen dům je stejně jeho. On je architekt a tvůrce, správce a majitel. On jej vykoupil svou vlastní krví. My jsme pouze nájemníci.

Proč je nejlepší oddat se Kristu? Je mnohem lepší oddat se Božímu Synu než jakémukoli jiném, byť i sebevíce vznešenému a ušlechtilému člověku. Ježíš totiž naši důvěru nikdy nezklame.

Přijmi tedy Ježíše:

„Pane Ježíši, přeji si, abys vstoupil do mého života, do mého srdce. Uznávám, že jsem usiloval jít svou cestou, hřešil jsem myšlenkou i skutkem, Lituji svých hříchů a v pokání se obracím k Tobě. Věřím, že jsi za mě zemřel a že jsi mé hříchy nesl na svém těle. Děkuji Ti za Tvou velikou lásku. Nyní otevírám své dveře. Vstup, Pane Ježíši. Přijď jako můj Zachránce a očisti mě. Přijď, Pane a ujmí se vlády na mém životem. A já Ti budu sloužit tak, jak Ty mi budeš dávat sílu, a to celý svůj život. Amen.“

11. Jak být křesťanem

Co znamená být božím dítětem?

11.1 Výsady křesťana

- Důvěrný vztah s Bohem
- Jistý vztah s Bohem založený na ujištění od samotného Boha
 1. Bůh slibuje věčný život všem, kdo přijali Krista.
 2. Bůh mluví k našemu srdci - Řím 5:5; 8:15-16
 3. Boží Duch jasně svědčí o tom, že jsme „synové“. Řím 8:9-17
- Bezpečný vztah s Bohem.

Zavrhne mě Bůh, pokud zhřeším? Zavrhne tě tvůj vlastní otec, pokud se dopustíš něčeho špatného? Ne! Stejně je to s Bohem. Naše synovství se tím nemění. Synovství spočívá v novém zrození, kdežto přátelský vztah záleží na chování. Pokud tedy zhřešíme, o své synovství nepříjdeme, ale náš vztah s Bohem tím je pochopitelně narušen, a musíme se snažit o nápravu. Jinak řečeno: Ospravedlnění jsme jednou provždy, ale odpuštění potřebujeme denně.

11.2 Odpovědnosti křesťana

Musíme růst v těchto oblastech

1. Chápání Boží vůle
2. Svatost (ve všech oblastech života: rodina, zaměstnání, koníčky)

Co nám pomůže:

- Čtení Bible a dobré literatury
- Modlitba
- Společenství s dalšími křesťany
- Zbožné chování vůči nevěřícím